

[Holstein.]  
 nes nemlig ikke, at denne Grundbetragtning er blevet tilstrækkelig fremhævet under Forhandlingerne i Gaar, ja, jeg tror, den overhovedet ikke er blevet omtalt nærmere. Flertallet siger i Betænkningen, at det mener, at den nugældende Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten er af en saadan Karakter, at den ikke bør være den normale Lovgivning paa dette Omraade i Fremtiden. Det maa hævdes, siger Flertallet, at yderligere Nedsættelser er paakrævet ikke mindst under Hensyn til de meget trange Vilkaar, hvorunder vore forskellige Erhverv for Tiden arbejder. Derefter siger Flertallet, at en almindelig Revision af denne Lovgivning ikke kan finde Sted nu, bl. a. af statsfinansielle Grunde. Hertil maa jeg sige, at der jo ikke statsfinansielt er noget som helst til Hinder for, at Flertallet, naar det hylder den Grundbetragtning, det har fremsat, kunde foretage en almindelig Revision af den gældende Beskatning baade af Formue- og Indkomstkatten til Staten og af Indkomstkatten til Kommunen, og der er navnlig ikke noget til Hinder for det, naar man, som den højtærede Finansminister fremhævede, ser den næste skattepolitiske Opgave i at lette Indkomstkatten, saaledes at man letter Skatten paa den Indkomst, som opspares, og beskatter stærkere den Indkomst, som forbruges. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Nej, ikke stærkere). Man vil altsaa lade denne forblive, som den er, men vil lempe Skatten paa den Indkomst, som opspares. Den Grundbetragtning, den højtærede Finansminister her har gjort gældende, falder ganske sammen med den Grundbetragtning, som tidligere Justitsminister Steincke i sine Udtalelser til „Skatteborgeren“ om Beskatningsspørgsmaal, om Beskatning af Luksusforbrug, det saakaldte Storforbrug, har gjort gældende, og hvoraf jeg tillod mig ved første Behandling af dette Lovforslag at citere enkelte Udtalelser. Der er jo ikke noget som helst til Hinder for, at Flertallet, hvis det havde villet det, kunde have foretaget en Omlægning af den direkte Skat, naar man mener, at den tynger særlig haardt paa Erhvervslivet, kunde have foretaget en Omlægning efter samme Princip som det, jeg har tilladt mig at foreslaa. Det vilde falde ganske i Traad med den Grundbetragt-

ning, som den højtærede Finansminister her har fremsat, og som altsaa ogsaa har fundet Udtryk fra socialdemokratisk Side. Man hævder, at der kan være Rimelighed i under de nuværende økonomiske Vanskeligheder at beskutte det, der kaldes Storforbruget, i videre Forstand Luksusforbruget. Og jeg vil hævde, at de Lovforslag, jeg har fremsat, netop tilsigter at lette den direkte Beskatning ved at beskutte dette Forbrug.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse sige til den ærede Ordfører for Socialdemokraterne, at jeg nærmest betragter det som en Kompliment, naar han hævder, at der i mine Forslag i Modsætning til Regeringens, i hvert Fald var Metode. Det var Galskab, hævdede det ærede Medlem, fra et socialdemokratisk Synspunkt, men der var Metode i den. Jeg maa sige, at der i den Skattepolitik, vi hidtil har haft her i Landet, bortset fra hvor megen Fornuft eller ikke Fornuft der har været i den, i hvert Fald ikke har været nogen som helst Metode, og jeg kan ikke fragaa, at jeg sætter stor Pris baade paa Metode, Logik, Klarhed og Bestemthed. Og de Skattelovforslag, jeg har tilladt mig at fremsætte, er i hvert Fald ikke kommet overraskende for den Vælgerbefolkning, som jeg skal staa til Regnskab for. Mine ærede Modkandidater i Aarhus kan bevidne, at de Synsmaader, der har fundet Udtryk i dette Lovforslag, har jeg aabent været Talsmand for ikke blot paa lukkede konservative Vælgermøder, men paa offentlige Møder, der har været overvejende Arbejderforsamlinger. Der er altsaa ingen Strid for mit Vedkommende mellem Ord og Handling eller mellem Ord det ene Sted og Ord det andet Sted, og det maa maaske ogsaa have Lov til at regnes som et lille Plus, thi det er jo ikke altid, det forholder sig saaledes.

Jeg maa maaske i denne Forbindelse yderligere sige til det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, at jeg syns, det ærede Medlem i nogen Grad er ubeføjet til at hævde, at de Beskatningsprincipper, jeg har gjort mig til Talsmand for, er antidemokratiske i Modsætning til dem, vi har, og som altsaa skal være demokratiske. Man kan ikke med Rette hævde, at den Forbrugsbeskatning, som jeg har anbefalet, er udemokratisk; naar det ærede Medlems egen Partifælle, Hjalmar Branting, som ansvarlig Stats-